REVISTA BISERICII EVANGHELICE ROMÂNE

Adevărul creştin

Dumnezeu încă mai cheamă

Sângele lui Isus Hristos

Ispravnicul înţelept

Irezistibilul chip de aur al lumii

Liberi şi biruind ispitele tinereţii

Nr. 3 | 10
Iulie - Septembrie

Cuprins

3 **Dumnezeu încă mai cheamă**
Ioan Botgros

5 **Recuperări - Locuieşte Hristos în inima ta?**
Dumitru Cornilescu

7 **Recuperări - Sângele lui Isus Hristos**
Teodor Popescu

9 **În cer**
Prelucrare Horia Azimioară

10 **Ispravnicul înţelept,** Partea a IV-a
Petre Bunescu

13 **Irezistibilul chip de aur al lumii**
Emanuel Vîlciu

16 **Liberi şi biruind ispitele tinereţii**
Dan Crăciun

18 **Şef sau subaltern?**
Mihai Socoteanu

20 **Depresia în lumina Scripturii**
Gary E. Gilley, sursa: resursecrestine.ro

21 **Risipitorii marelui dar - Timpul**
Dan Mircea Popa

22 **File de istorie,** Partea a II-a
O reformă modernă - Trezirea din România din perspectivă americană
Dan Duncan - Traducere de Şerban C.

24 **Ce bine-i printre voi**
Traian Dorz

Impressum

Adevărul creştin

Ediţie îngrijită de:
Sergiu Iorgulescu
siorgulescu@yahoo.com

Colaboratori:
Horia Azimioară, Ioan Botgros, Petre Bunescu, Şerban Constantinescu, Dan Crăciun, Dan Mircea Popa, Mihai Socoteanu, Ortansa Stângă, Emanuel Vîlciu

DTP , Prepress şi Tipar: Stephanus

Nr. 3 /2010, Iulie - Septembrie.
Revista apare trimestrial
şi poate fi procurată de la Librăria BER.

Adresa:
Biserica Evanghelică Română
Str. Carol Davila nr. 48, Sector 5,
Tel.: 021 411.96.22; Fax: 021 410.36.52
Bucureşti
Email: ber@rdsmail.ro
www.ber.ro

Toate drepturile sunt rezervate.
Orice reproducere sau selecţie de texte din această revistă este permisă doar cu aprobarea în scris din partea BER.

Ioan Botgros

Dumnezeu încă mai cheamă

Într-o lume care continuă să agonizeze sub apăsarea crizelor de tot felul, dragostea lui Dumnezeu este descoperită mai departe pe calea Cuvântului inspirat al Bibliei.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu, creatorul tuturor lucrurilor văzute şi nevăzute, îi cheamă pe oameni la mântuire, care înseamnă iertarea păcatelor şi viaţa veşnică.

S-ar putea ca tu, cititorule, să fi avut parte deja de chemarea lui Dumnezeu prin auzirea sau citirea adevărului Evangheliei sau, poate, ceva mai tainic, prin împrejurările vieţii tale pe care Dumnezeu le-a îngăduit ca să-ţi aduci aminte de El.

Tare trist este să mă gândesc că, deşi ai fost chemat în mod repetat, totuşi nu ai răspuns, aşa cum spun nişte versuri creştine:

De-atâtea ori în viaţa ta
A răsunat chemarea Sa
Dar de-al Lui glas nu ţi-a păsat
Şi ai rămas tot în păcat.

Rândurile pe care le citeşti acum sunt o nouă chemare, în formă scrisă. A câta oare?

Ce frumos ar fi să fie ultima chemare la care sufletul tău veşnic să vibreze sub copleşitoarea revărsare de dragoste a lui Dumnezeu, descoperită prin Fiul Său, Domnul Isus Hristos.

Dar, pentru ca această nouă chemare să nu se alăture celorlalte rămase fără răspuns din partea ta, să căutam să vedem, cu sinceritate, care sunt motivele întârzierii răspunsului tău.

Mai întâi, ai observat că, la atâtea păcate şi nelegiuiri pe care le-ai văzut la oameni şi pe care în mare măsură le-ai facut şi tu, Dumnezeu nu răspunde, de regulă, cu judecată şi pedeapsă.

Un cuvânt din Biblie spune că:

„Pentru că nu se duce repede la îndeplinire hotărârea dată împotriva faptelor rele, de aceea este plină inima fiilor oamenilor de dorinţa să facă rău.“ (Ecl. 8.11)

După mintea ta, ai socotit fie că Dumnezeu nu vede, fie că nu Îi pasă de faptele păcătoase ale oamenilor. Oare aşa să fie?

Dumnezeu spune însă că are ***„o îndelungă răbdare pentru voi şi doreşte ca nici unul să nu piară, ci toţi să vină la pocăinţă“. (2 Pet. 3.9)***

Aşadar, ia seama, este vorba de îndelunga răbdare a dragostei lui Dumnezeu, şi nu de altceva.

Gândind greşit, ţi-ai împietrit inima prin *„înşelăciunea păcatului“ (Evr. 3.13),* adică te-ai obişnuit cu păcatul şi ai devenit un *„rob al păcatului“. (Ioan 8. 34)*

După aceea, este de închipuit că, fiind prins în vârtejul vieţii păcătoase, nu mai auzi suspinele şi gemetele sufletului

din adâncul fiinţei tale. Sufletul are nevoie de Dumnezeu de la care a venit:

„Cum doreşte un cerb izvoarele de apă, aşa te doreşte sufletul meu pe Tine Dumnezeule!"(Ps. 42.1)

Starea aceasta poate fi asemănată şi cu un somn adânc, periculos, din care Dumnezeu vrea să te scoale cu Cuvântul Lui:

„Deşteaptă-te tu care dormi, scoală-te din morţi şi Hristos te va lumina!" (Efes. 5.14)

Nu în ultimul rând, se prea poate să fi făcut o socoteală uşuratică zicând că eşti destul de tânăr sau în putere şi că mai ai timp să te întorci la

Dumnezeu. Dacă este aşa, Dumnezeu îţi răspunde că:

„Astăzi dacă auziţi glasul Lui, nu vă împietriţi inimile"(Evr. 4. 7) şi ***„Omul nu este stăpân pe suflarea lui ca s-o poată opri şi nu are nici o putere peste ziua morţii." (Prov. 25. 28)***

Acum, fie pentru tine, care ai fost chemat de Dumnezeu de mai multe ori, sau pentru tine, care eşti chemat acum pentru prima dată, iată care este miezul acestei chemări:

Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, Isus Hristos, ca să ne scape de pierzarea veşnică în iad şi să ne dea viaţa veşnică în rai.

Domnul Isus Hristos este „taina lui Dumnezeu" şi Dumnezeu ne spune să ascultăm de El:

„Acesta este Fiul Meu prea iubit în care Îmi găsesc plăcerea Mea: de El să ascultaţi!" (Matei 17.5)

Dumnezeu, care este dragoste, ca să ne salveze pe noi, păcătoşii, L-a dat pe Fiul Său la moarte prin răstignire pe cruce, pentru ca *„oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viaţa veşnică". (Ioan 3.16)*

Acum, privind la suferinţele Fiului lui Dumnezeu, poţi înţelege cât de mare e păcătoşenia ta, măsurată în gânduri, vorbe şi fapte rele.

Porunca Fiului lui Dumnezeu pentru tine este:

„S-a împlinit vremea şi Împărăţia cerurilor este aproape. Pocăiţi-vă şi credeţi în Evanghelie!" (Marcu 1.15)

După acest cuvânt nu ai altceva de făcut decât să-ţi mărturiseşti Domnului păcatele cu părere de rău, cu pocăinţă, crezând din toată inima că sângele lui Isus Hristos te curăţeşte de orice păcat.

Este uluitor de uşor, nu-i asa?

Da, dar în deplină potrivire cu adevărul biblic.

Primeşte-L prin credinţă pe Domnul Isus Hristos ca pe Mântuitorul tău personal, bucură-te de siguranţa iertării păcatelor şi de eliberarea de frica morţii şi a judecăţii.

Făcând pasul acesta al credinţei din inimă, Dumnezeu te va naşte din nou sufleteşte prin Duhul Sfânt pe care ţi-L dă, după care vei vedea cu uimire că nu numai că eşti iertat, dar şi că ai putere să nu mai păcătuieşti, începând o viaţă nouă de biruinţă asupra păcatului.

Închei aceste rânduri cu forma cea mai vestită de chemare a Domnului Isus Hristos:

„Veniţi la Mine toţi cei trudiţi şi împovăraţi şi Eu vă voi da odihnă" (Mat. 11.28)

Doamne, Dumnezeule, te rog, salvează sufletul cititorului acestor rânduri!

AMIN !

RECUPERĂRI

Sub acest generic, dorim să publicăm în paginile acestei reviste o serie de scrieri inedite, pentru cei mai mulţi dintre cititori creştini din România, ale celor doi pionieri ai trezirii spirituale de la începutul secolului XX: Teodor Popescu şi Dumitru Cornilescu.

Redacţia

Locuieşte Hristos în inima ta?

„ ... aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă ...“ (Efeseni 3,17)

Eu nu întreb dacă simţi sau realizezi fizic acest lucru. Întreb numai: Locuieşte El în tine?

Ai luat tu acest fapt prin credinţă ca fiind realizat de Dumnezeu pentru tine personal?

Dacă m-ar întreba pe mine cineva dacă simt că Hristos locuieşte în mine, aş răspunde foarte sincer: Nu, eu nu simt absolut nimic ca să-mi confirme această prezenţă, dar eu cred că Domnul Isus este în mine, pentru că o spune Scriptura. Şi când asupra vieţii mele se năpustesc încercări, ispite şi furtuni, când greutăţi mari mă împresoară, când totul în jur îmi aduce teamă, când nu pot vedea ieşirea din astfel de situaţii, când nici nu mai aud glasul lui Dumnezeu, cred totuşi că Domnul Isus este prezent în mine. Cred că Domnul Isus este prezent chiar şi când nu simt absolut nimic. Rugăciunea pe care I-o adresez este: *„Doamne Isuse, eu nu sunt vrednic ca Tu să locuieşti în mine, şi nici nu aş putea să cred dacă nu mi-ar spune Cuvântul Tău acest lucru. Ştiu că Tu eşti în adâncul ascuns al fiinţei mele, Te rog acum: arată-Te puţin să Te văd, ia-mă cu totul în Mâna Ta! Ajută-mi ca să mă pot stăpâni şi să mă pot învinge prin credinţă!“*

În viaţa Caterinei de Siena găsim o întâmplare unică. Odată, s-a retras pentru trei zile în linişte şi voia să petreacă acest timp numai în părtăşie cu Domnul Isus, gândind că astfel Dumnezeu o va umple pe deplin cu bucuria prezenţei Lui. Ea se ruga stăruitor, cu căldură, pentru acest lucru. Dar s-a petrecut ceva ciudat. În locul

lui Dumnezeu, au năvălit asupra ei gânduri ce o tulburau, simţea cum o puternică legiune de demoni încercau să o distrugă. În inima ei totul a devenit în acest moment confuz şi întunecos. După aceste trei zile de lupte şi frământări lăuntrice s-a făcut din nou lumină în inima ei, iar ea a început din nou să simtă prezenţa lui Dumnezeu. A simţit cum Dumnezeu îi vorbeşte din nou. Atunci ea şi-a vărsat inima înaintea lui Dumnezeu şi I-a spus: *„Ah, Doamne, unde ai fost în aceste trei zile, de ce nu Te-am mai putut vedea, ai văzut doar cât am fost de tulburată, când simţeam prezenţa acelor duhuri rele?“* Ca un susur blând a auzit glasul lui Dumnezeu spunându-i: *„Eu am fost permanent în inima ta!“* Ea a spus atunci: *„Ah, Doamne, eu ştiu că Tu eşti Adevărul, Tu spui adevărul şi nu poţi minţi. Mă plec cu umilinţă înaintea cuvintelor Tale. Dar pot întreba cum a fost cu putinţă ca Tu să locuieşti în mine şi să fiu atacată atât de înverşunat de acei demoni? Cum s-a putut ca să-mi dispară bucuria şi să mă simt atât de îngrozită şi atât de descurajată, dacă Tu locuieşti în mine?“* Domnul I-a răspuns: *„Vezi tu, fiica mea, de fapt, numai pentru că eram acolo ai putut conştientiza atât de profund răul şi, pentru că ai fost conştientă de prezenţa răului din jurul tău, nu l-ai putut suporta şi ai avut acele sentimente de disperare şi de durere, dovadă că nu le suportai pentru că nu doreşti să ai de-a face cu astfel de duhuri.“*

Aşa ne înşală şi pe noi uneori sentimentele! Este absolut demn de remarcat că noi putem sesiza locuirea Domnului Hristos în noi numai prin credinţă. Este o constatare tainică minunată a prezenţei Slavei Lui în noi.

Cu toţii am privit cândva o floare. Cât de minunate sunt, de exemplu, culorile orhideei! Rădăcinile acestei flori, se înfig adânc în pământ, ele sunt, de fapt, acelea care se îngrijesc să extragă seva, aducând la suprafaţă materialul formării unor astfel de splendori! Înţelegem deci clar că floarea primeşte culoarea ei numai prin sucul produs de rădăcină care, la rândul ei, îl extrage din pământ. Lumina joacă, desigur, şi ea rolul ei binecuvântat în acest proces. Când privim o rază obişnuită de lumină nu putem spune că e ceva deosebit de văzut la ea. Dar dacă această rază de lumină se frânge sau, cum se mai spune, se descompune, şi un exemplu concret poate fi văzut când privim pe cer un curcubeu, atunci privirea ne este încântată de cele patru culori în nuanţe diferite, de o splendoare unică! Este o adevărată frumuseţe multiplicată! Prin aceste exemple putem spune cu certitudine că puterea lăuntrică a Duhului Sfânt ne luminează viaţa în mod armonios, şi aceasta nu va rămâne ascunsă, ci se va arăta şi în afara noastră.

Astfel este deci în viaţa creştină! Dacă Domnul Hristos locuieşte în inimile noastre, deşi nu este palpabil, vizibil, El dă o strălucire deosebită fiinţei noastre. Slava Lui, care este ascunsă în noi, se va reflecta în vieţile noastre, şi aceasta indiferent de situaţiile de bucurie sau de situaţiile dificile prin care trecem zi de zi.

Când Domnul Isus a trăit pe acest pământ spunea că Tatăl locuieşte în El. Care era rezultatul acestei locuiri? O viaţă frumoasă, plină de putere, o viaţă de o frumuseţe unică. În tot ce făcea Domnul Isus strălucea slava Lui cerească. Tot ceea ce gândea, vorbea sau făcea venea din acest izvor ascuns. … toate izvoarele Mele sunt în Tine … Aşa trebuie să fie şi în vieţile noastre, când Domnul Isus locuieşte în adâncul ascuns al vieţii noastre. Atunci gândurile, cuvintele şi faptele noastre sunt influenţate şi colorate, având ca nuanţă slava Domnului Isus care locuieşte în noi. Slava Lui personală va fi vizibilă în vieţile noastre sărmane. Aceasta este de fapt taina: Hristos în noi … nădejdea Slavei! .

Nota traducatorului

Articolul este preluat din revista „Unter dem Kreuz” („Sub cruce”) nr. 2/9 ianuarie 1938 - Ländli - Elveţia.

Dumitru Cornilescu a fost redactor al acestei reviste în care a publicat câte un articol în limba germană la două săptămâni timp de 15 ani.

Traducere de Petru Ion - petru.deutsch@yahoo.

Teodor Popescu

Sângele lui Isus Hristos

1 Petru 1.2

Suntem puşi deoparte pentru Dumnezeu *„spre ascultarea şi stropirea cu sângele lui Isus Hristos“* (2). *„Ascultarea şi stropirea“* se leagă amândouă de Domnul Hristos. S-ar mai putea traduce şi aşa: *„Spre ascultarea lui Isus Hristos şi spre stropirea cu sângele Lui.“* Unii traduc chiar: *„ascultarea cu cea mai mare atenţie.“* Omul este atunci numai urechi. Dumnezeu lucrează şi, atunci când se vesteşte Evanghelia, sufletele iau aminte şi sunt numai urechi. Am văzut nu numai urechi deschise la Cuvântul lui Dumnezeu care se vestea, dar şi guri deschise, parcă să înţeleagă şi mai bine aşa.

Cuvântul acesta poate să mai însemne şi *„ascultarea lui Isus Hristos“*. Un singur Om a văzut pământul acesta, o singură fiinţă care a ascultat în totul numai de voia Tatălui. Domnul Isus Hristos a spus: *„Iată-Mă, vin să fac voia Ta, Dumnezeule!“* El a mers cu ascultarea până la moarte, şi încă moarte de cruce, dar înapoi nu S-a dat. El este singurul care L-a slăvit în totul pe Dumnezeu.

Ei bine, astfel de fiinţe vrea să aibă Dumnezeu: fiinţe care să fie asemenea cu Domnul Isus şi să nu ştie de nimic mai scump, mai drag, în toate privinţele şi în toate timpurile şi în toate lucrurile, decât de voia lui Dumnezeu. Da, credinciosul numai voia Lui vrea s-o facă. Dacă cineva vrea să-l tragă de la voia lui Dumnezeu, este gata să spună: Înapoia mea, Satano, căci tu vrei să mă abaţi de la calea ascultării de Dumnezeu! Dumnezeu mi-a pus picioarele pe calea aceasta ca să merg pe ea fără abatere.

Aşa ajunge sufletul să fie străin şi călător pe pământ. Nu-ţi mai găseşte plăcerea în lucrurile în care şi-o găsea altădată şi nu mai înţelege cum lumea îşi găseşte plăcerea în nişte lucruri care nu numai că sunt de nimic, dar sunt chiar rele şi stricate. Credinciosul nu mai înţelege cum pot oamenii să stea în localuri pline de fum de tutun şi cu băutura dinainte, chiar o noapte întreagă. Dacă şi el făcea înainte aşa, acum îi este ruşine de ceea ce făcea şi nu mai poate să facă tot aşa.

Cei credincioşi *„trăiesc ca străini“* (1) în această lume şi gândul lor este la Domnul Isus, la cer. Ceilalţi oameni nu pot să înţeleagă. Lor, cerul

nu le spune nimic, pentru că Evanghelia nu le spune nimic. Ea este pentru ei ca o groapă neagră în care dacă se uită nu văd nimic. Pentru credincioşi însă cerul este deschis; ei ştiu că Domnul Isus Hristos este Acela care mijloceşte pentru noi şi va veni să ne ia cu El, acasă la Tatăl.

Apostolul adaugă: *„şi stropirea cu sângele lui Isus Hristos“*. Preştiinţa lui Dumnezeu Tatăl, sfinţirea Duhului şi sângele Domnului Isus înseamnă lucrarea Dumnezeirii la un loc. Dumnezeu în trei Persoane este un lucru necunoscut poporului evreu.

Şi totuşi, cineva va întreba: Cum să mă apropii de Dumnezeu? Cum să am a face cu Dumnezeu? Poate cineva să rămână lângă un foc mistuitor, lângă nişte flăcări veşnice, cum zice Isaia, profetul?

Pentru apropierea de Dumnezeu avem sângele Domnului Isus, care ne curăţeşte de orice păcat. Vameşul, când s-a pocăit, a plecat capul în pământ şi a strigat: *„Dumnezeule, ai milă de mine, păcătosul!“* El nu îndrăznea să-şi ridice ochii spre Dumnezeu. Putea să-şi ridice ochii spre jertfa de pe Golgota, dacă ar fi cunoscut-o. Aceea este o jertfă adusă pentru păcatele noastre. Sângele Lui ne curăţeşte de orice păcat şi numai aşa avem intrare înaintea lui Dumnezeu; altfel nu! *„Fără vărsare de sânge nu este iertare.“*

În Vechiul Testament totul era curăţit prin sânge. Astăzi nu se poate vorbi despre iertare de păcate şi despre împăcare cu Dumnezeu decât doar pe temeiul sângelui Domnului Hristos vărsat – odată pentru totdeauna – pe crucea de pe Golgota în chinuri de nespus pentru noi.

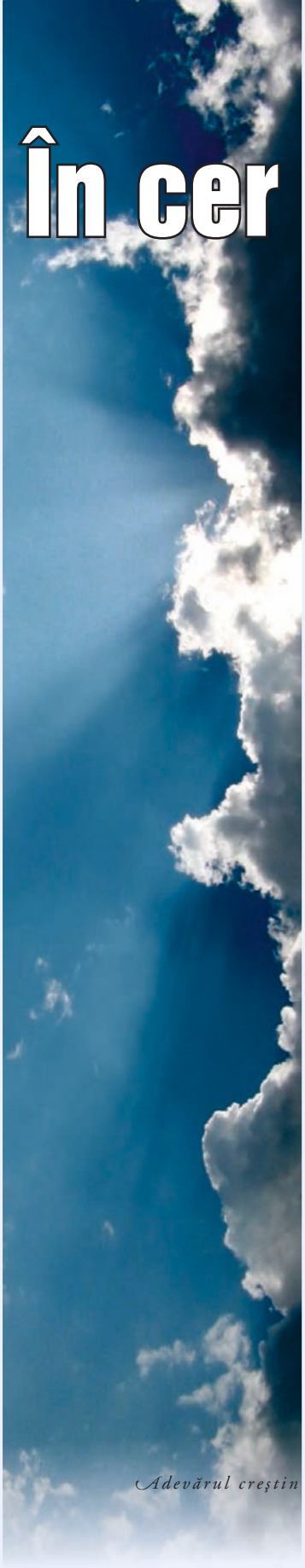
Când omul simte groaza pentru păcatele lui, frica de dreapta judecată a lui Dumnezeu, atunci să se uite la Domnul Isus Hristos, la jertfa Lui de pe crucea Golgotei. Nu este sub cer un alt nume dat oamenilor în care să fie mântuiţi decât numai Numele Lui.

Celor ce sunt aleşi de Dumnezeu, străini şi călători pe acest pământ, apostolul le doreşte: *„Har vouă şi pacea să vă fie înmulţite!“(2).* Acestea sunt cele două lucruri care aduc mângâiere celui credincios şi el ştie că le are. Pacea *„cu“* Dumnezeu, prin jertfa de pe crucea Golgotei; pacea *„lui“* Dumnezeu, prin ascultarea Domnului Isus Hristos – şi harul prin care am fost mântuiţi, acestea să ne însoţească întotdeauna!

***

În cer

Scriptura nu spune despre creştin că *„s-a dus în cer“*, ci, mai degrabă, că *„este cu Hristos“*. Sunt, desigur, texte din Scriptură care ne spun că Hristos, Mântuitorul nostru, este acum în cer, de exemplu *„Hristos S-a înalţat la cer“ (1 Petru 3.22)* şi Hristos *„a intrat în cer“ (Evrei 9.24) etc.*

Să vedem ce spune Biblia despre cer.

Cuvântul *„cer“* este folosit în trei aspecte diferite:

1. Cerul atmosferic, ca, de exemplu, în Iacov 5.18, care se referă la cerul care dă ploaie. De asemenea, se vorbeşte despre păsările *„cerului“* în Mat. 6.26; 8.20; Fapte 10.12.

2. Vedem cerurile când privim spre corpurile cereşti: stele, planete etc. Psalmul 19 se referă la acest înţeles al cerului când spune: *„Cerurile spun gloria lui Dumnezeu“*. Sunt şi alte texte care vorbesc despre cer în acest sens, ca Matei 24.35: *„Cerul şi pământul vor trece“*.

3. Al treilea cer este locuinţa lui Dumnezeu, cerul prezenţei Lui. Multe Scripturi se referă la Dumnezeu în cer, ca: *„din cer de la Dumnezeul Meu“ (Apoc. 3.12)*. Şi Domnul Isus spunea despre *„Tatăl vostru care este în ceruri“* şi *„Tatăl Meu care este în ceruri“ (Mat. 5.16; 12.50)*. Apostolul Pavel spunea sfinţilor din Corint despre experienţa sa, că a fost *„răpit până în al treilea cer“ (2 Cor. 12.2)*.

Acest al treilea cer este perspectiva tuturor creştinilor şi acesta este cerul în care Se află Domnul Isus. Aşa cum am văzut, un cuvânt folosit pentru prezenţa lui Dumnezeu este *„paradis“* şi Pavel se referea la paradis când spunea că a fost răpit (2 Cor. 12.4).

Intervalul dintre părăsirea trupului de către duh şi suflet şi prezenţa lor pentru a fi cu Hristos este de durată scurtă. Nu ni se spune cât de scurtă este, dar credem că suntem imediat cu Hristos. – Dorim să arătăm mai pe urmă din Cuvântul lui Dumnezeu că nu vom fi străini în casa spre care mergem.

Apostolul Pavel spune: *„Ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta ca să fim acasă la Domnul“ (2 Cor.5.8)*, ca şi cum n-ar fi nicio secundă care să despartă cele două sfere ale existenţei celui credincios. Un slujitor al lui Dumnezeu binecunoscut scria: *„Este o imediată fericire împreună cu Hristos pentru creştinul care pleacă de pe pământ.“* Un altul scria: *„Nu este nicio îndoială, din Luca 23, 2 Cor. 5 şi Filipeni 1, că este cu mult mai bine pentru creştinii care au murit şi că ei sunt în paradis, partea strălucitoare a cerului, cu Hristos.“* De asemenea, el scria: *„Noi nu ne ducem într-un loc nedefinit, nedemn de El şi de sângele Său scump, ci în cel mai strălucit loc al cerului, unde El este într-o bucurie eternă. Domnul Isus primeşte duhurile noastre ca să fie cu El. Nu este de mirare că ne place mai degrabă să părăsim locuinţa noastră în trup ca să ne ducem acasă la noi, cu Domnul Isus.“*

Prelucrare de Horia Azimioară

Petre Bunescu

Ispravnicul înțelept

Partea a IV-a

În articolul de faţă doresc să continuăm meditaţiile asupra modului de administrare a bunurilor materiale date de Dumnezeu. Dacă oamenii ne spun că: *„tu ţi-ai câştigat banii; acum cheltuieşte-i cum doreşti şi vei fi fericit!"*, în mod cu totul diferit ne spune Cuvântul: *„Vei fi mulţumit numai dacă ai fost un ispravnic (administrator) credincios al banilor, din punctul de vedere al lui Dumnezeu."* Biblia vorbeşte despre bani - sau echivalentul acestora - în peste 2.350 de versete dintre cele peste 30.000 câte are în total. De ce? Considerăm că Domnul a ştiut că modul în care vom folosi banii va determina nivelul relaţiei noastre cu El.

Pe de altă parte, Domnul doreşte să ne ofere un model de administrare a banilor astfel încât să fim credincioşi şi în acest domeniu practic al vieţii. Pentru a creşte în caracterul nostru creştin,

în limitele temei de care ne ocupăm, dorim să prezentăm şi alte sublinieri:

Trebuie să înţelegem că nimic din ceea ce suntem sau avem nu ne aparţine de drept. ***„Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc.“ (Ps. 24:1) „Căci cine te face deosebit; ce lucru ai pe care să nu-l fi primit... ?“ (1 Cor. 4:7)*** Cu alte cuvinte, suntem ispravnici pentru tot ce primim din partea Domnului. Câtă responsabilitate ne revine! Ispravnicul reprezintă autoritatea supremă, *după cea a stăpânului, şi poartă toată răspunderea pentru averea acestuia, pentru afacerile casei sale.*

Credincioşia noastră ca ispravnici este cerută indiferent de cât de mult avem (exemplul cu pilda talanţilor/ polilor) sau dacă ne ocupăm cu lucruri mai puţin importante. Domnul Isus ne spune, în Luca 16:10 : ***„Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios şi în cele mari“.*** Niciodată managerii marilor companii n-au ajuns în aceste poziţii fără să fi început cu administrarea unor afaceri de mai mici dimensiuni. Capacitatea lor de conducători s-a verificat în timp şi li s-au încredinţat răspunderi mai mari numai după ce au confirmat că lucrurile de care s-au ocupat au progresat.

Dumnezeu se foloseşte de bani pentru a ne şlefui caracterul. Un scriitor creştin evoca următoarele: *„Banii, lucrul cel mai obişnuit dintre cele trecătoare, au consecinţe neobişnuite şi veşnice. Banii îi formează pe oameni, deşi pot face acest lucru într-un mod imperceptibil, atunci când sunt câştigaţi, economisiţi, cheltuiţi sau decontaţi“.*

În funcţie de modul în care sunt administraţi, banii pot fi o binecuvântare sau un blestem pentru posesorul lor. Fie omul devine stăpânul banului, fie banul devine stăpânul omului. Domnul se foloseşte de bani care, deşi sunt esenţiali pentru viaţă, par uneori atât de murdari, pentru a-i pune pe oameni la încercare şi ca un instrument pentru transformarea lor în persoane asemenea Lui. *Se cunoaşte, de altfel, că Domnul Isus a vorbit despre bani mai mult decât despre orice alt subiect, pentru că ştia că atitudinea faţă de bani dă măsura caracterului omenesc.

Vom căuta acum să vedem un aspect concret în administrarea bunurilor noastre cumpărate pe datorie.

„Orice guvern, la fel ca orice familie, poate cheltui într-un an ceva mai mult decât a câştigat. Dar tu şi cu mine ştim că a continua acest obicei duce la sărăcie“, spunea în 1932 Preşedintele american F. D. Roosvelt. Câtă dreptate în aceste cuvinte! Asistăm astăzi în lume la o îndatorare uriaşă a multor guverne şi o mare parte a durerilor de cap ale mai-marilor lumii este dată de această problema gravă ce se regăseşte, mai ales, în ţările bogate. *„Criza datoriilor statelor“* este un subiect care se discută în toată lumea. Nu-mi propun să comentez aici aceste lucruri, ci doar am amintit această problemă care depăşeşte cadrul personal sau de familie.

Deşi, de multă vreme, în lume se promovează tot mai mult îndatorarea oamenilor care sunt chemaţi să folosească acum bunurile dorite de-o viaţă, această practică se dovedeşte de cele mai multe ori păgubitoare.

Principial, Scriptura ne spune în Romani 13:8 *„Să nu datoraţi nimănui nimic“,* iar în Proverbe 22:7 *„Bogatul stăpâneşte peste cei săraci şi cel ce ia cu împrumut este robul celui ce-i dă cu împrumut.“*

În perioada Vechiului Testament lipsa binecuvântărilor lui Dumnezeu se manifestă şi prin îndatorarea poporului Israel. În Deuteronom 28:43-44 citim: *„Străinul care va fi în mijlocul tău*

se va ridica tot mai sus, iar tu te vei coborî tot mai jos; el îţi va da cu împrumut şi tu nu-i vei da cu împrumut; el va fi fruntea şi tu vei fi coada."

Sigur, nu voi afirma că în vremea noastră a avea o datorie înseamnă automat un blestem sau o nenorocire! În cartea despre care am amintit, la pag. 41-42, autorul apreciază că *„este posibil să facem un împrumut pentru a ne plăti casa sau pentru afacerea sau vocaţia noastră"*. Acest *„împrumut posibil"* este permis numai după îndeplinirea următorelor trei condiţii :

1. Lucrul cumpărat este un bun care are potentialul să-ţi crească valoarea sau să producă venit.

2. Valoarea bunului achizitionat este egală sau depăşeşte suma datorată.

3. Datoria nu este atât de mare încât achitarea ei să împovăreze prea mult bugetul."

Autorul dă astfel de exemple în sfera cumpărării de case, dar precizează, imediat, că «dacă toate condiţiile sunt îndeplinite şi aţi făcut un *„împrumut posibil"*, sper că imediat v-aţi şi stabilit drept obiectiv eliminarea împrumutului», deoarece pot interveni factori care să schimbe în rău situaţia: criza imobiliară, şomaj, scăderea veniturilor etc. Cât de reale sunt aceste lucruri şi astăzi, la noi!

Personal, împărtăşesc prudenţa celor care caută să nu facă datorii. Dar nici nu-mi pot permite să-i judec pe cei care au motive temeinice să apeleze la credit, de un fel sau altul. Sunt destule cazuri în care se contractează credite pentru locuinţe, obiecte de uz casnic strict necesare sau pentru rezolvarea altor nevoi pentru o familie. Ce pot recomanda în aceste situaţii sunt prudenţa şi cumpătarea. Să nu ne împrumutăm pentru a cumpăra lucruri scumpe sau care nu sunt strict necesare acum traiului nostru. Împrumutul în aceste situaţii devine o mare povară şi un prilej de amărăciune. Apoi, pe cât posibil, să căutăm ca rata lunară la datorii să nu depăşească 20-30% din venitul ce ne rămâne după ce acoperim cheltuielile curente de hrană, întreţinere etc. pentru a nu ne expune familia la şocuri financiare ce dau naştere la nesiguranţă, temeri, îngrijorări etc. Câte necazuri n-au venit pe această cale şi cât de scump au fost plătite nechibzuinţele unor credincioşi în materia administrării banilor!

Consider că se cuvine să fim atenţi atunci când ne gândim la un împrumut oarecare şi să fim conştienţi de responsabilităţile ce ne revin. Dacă nu ne pricepem la asemenea lucruri, poate că ar fi înţelept să ne consultăm cu alţi credincioşi maturi, eventual cunoscători ai problematicii financiare, şi, în acord cu voia lui Dumnezeu, să putem primi sfaturi înţelepte. Nu este o ruşine să ne recunoaştem limitele în aceasta problemă şi un ajutor la timp poate fi bine-venit. Nu este de prisos să amintesc că şi în problema administrării banilor soţii trebuie să fie *„una"*. De multe ori sfatul soţiei poate fi mai realist, mai practic, iar deciziile financiare ar trebui luate împreună.

Fără îndoială că o bună relaţie cu Dumnezeu este cea mai bună garanţie că putem fi acel ispravnic înţelept, iar mărturia noastră poate fi o reală binecuvântare pentru cei din jur !

**) Howard Daylor, „Banul tău contează", Ed. Noua Speranţă, 2005, Arad, România, pag. 32.*

***

Irezistibilul chip de aur al lumii

... în clipa când au auzit toate popoarele sunetul trâmbiţei, cavalului, chitarei, alăutei, psaltirii şi a tot felul de instrumente de muzică, toate popoarele, neamurile, oamenii de toate limbile s-au aruncat cu faţa la pământ şi s-au închinat chipului de aur pe care l-a înălţat împăratul Nebucadneţar. (Daniel 3.7)

1. O întâmplare din zilele noastre

Nu cu foarte mult timp în urmă, mă aflam într-un microbuz care transporta mai mulţi tineri spre Capitală, la una dintre conferinţele BER ce le era destinată. Era o dimineaţă vag însorită, iar microbuzul înainta lin, ca un vapor, pe şoseaua aproape pustie. La intrarea în Bucureşti am oprit să luăm încă doi pasageri: un el şi o ea, foarte tineri, foarte frumoşi şi foarte îndrăgostiţi. Ne aşteptau privind în calea autobuzului, el ţinând-o relaxat de gât şi atât de apropiaţi încât trupurile lor se atingeau pe toată lungimea. Au urcat zâmbitori, ca două flori, încă ţinându-se de mână, şi şi-au ocupat locurile în chiotele de entuziasm ale cunoscuţilor. Nicio stânjeneală, nicio stângăcie nu au umbrit această scenă, executată perfect, cu naturaleţe şi prospeţime, de cei doi tineri creştini. A fost ca într-un spot publicitar.

Atunci am înţeles mai bine un lucru, şi anume că în BER – da, da, biserica aceasta în care la serviciul divin bărbaţii stau separat de femei – nu mai este nicio problemă să ai o prietenă, s-o ţii de mână, s-o îmbrăţişezi, s-o scoţi în oraş ş.a.m.d., cu mult înainte de a te căsători efectiv.

Când locuiam în cămin, mă întâlneam adesea cu un băiat din aceeaşi localitate cu mine – copil de credincioşi şi el – care, de fiecare dată, se simţea constrâns, înainte de a mă saluta, să se îndepărteze uşor de iubita lui, şi chiar să-i dea drumul la mână. Îi era ruşine ! Şi mie mi-ar fi fost ruşine ! Celor doi copii de adineauri nu le mai era… Este adevărat că între cele două situaţii trecuseră vreo 10 ani.

Ceea ce este şi mai de neînţeles pentru mine este că aceiaşi fraţi care atunci, pe vremea adolescenţei mele, ne avertizau că Domnului nu-I plac prieteniile şi flirturile, acum nu mai au nicio reacţie. Vorbesc despre lucruri spirituale înalte,

dar nu mai au habar în ce ape se mai scaldă pruncii lor. Ba chiar, unii dintre ei, orbiţi de sentimentul patern, îşi încurajează fiii, ajunşi adolescenţi, să guste aventura romantică, numai că – sigur că da ! – fata să fie din adunare…

2. O întâmplare din vremuri străvechi

În valea Dura, Nebucadneţar a înălţat o statuie imensă şi a dat o recepţie la inaugurarea ei. Totul este grandios, hollywoodian în acest tablou: statuia însăşi, din aur masiv şi înaltă de 60 de coţi, apoi mulţimea şi importanţa demnitarilor din *„toate popoarele, neamurile şi limbile“* şi, în fine, muzica îndrăcită şi răpăitoare, care tâşneşte din rărunchii unui taraf apocaliptic (trâmbiţă, caval, chitară, alăută, psaltire, cimpoi etc.) Totul este gândit să smulgă admiraţie şi teamă, să fascineze şi să înfioare ! Totul este irezistibil ! Imaginaţi-vă scena: la un semn al împăratului instrumentele acelea încep să huruie, să pârâie, să troznească şi, atunci, toţi gură-cască se aruncă la pământ înaintea statuii. Nu puteai să stai locului. Presiunea era prea mare.

Şi totuşi…

Cam aşa s-a întâmplat şi în generaţia noastră. Chipul lumii a fost mai ispititor ca oricând. Acum privim la ce priveşte lumea, butonând seară de seară la cele 1001 canale TV, ne îmbrăcăm cum se îmbracă lumea, căutăm ce caută lumea, gândim cum gândeşte lumea. La unison cu ea. Ne-a sedus şi ne-a îngenuncheat. Continuăm să mergem la adunare, să cântăm în coruri sau să facem evanghelizări, dar, în inima noastră, în dorinţele noastre, suntem cu toţii prizonierii lui, ai chipului.

3. Irezistibilul chip

Exemplul cel mai grăitor al unei astfel de capitulări ni-l furnizează prieteniile dintre băieţi şi fete. Este punctul în care generaţia noastră a trecut de partea cealaltă fără să-şi dea seama.

Iniţial, i-ai privit cu dezaprobare pe acei tineri din biserica ta care se întâlneau prin parcuri şi ai strâmbat din nas când i-ai văzut sărutându-se pe furiş.

Apoi, ai remarcat cu surprindere că sunt din ce în ce mai mulţi – şi unii dintre ei provenind din familii bune, copii de predicatori şi formatori de opinie în adunare – şi ai început să-ţi spui: *„Dar, la urma urmei, ce-i rău în asta?“* Erau, este adevărat, din ce în ce mai puţini cei care spuneau că **este** ceva rău *„în asta“*.

Ai trăit de-a dreptul o revelaţie când ai înţeles că, în grupul tău, rămăsesei singurul băiat fără prietenă. Tu erai ciudatul acum!

În sfârşit, ai făcut ochi dulci unei fete, iar ea, până de curând la fel de confuză ca tine, a găsit brusc că romantismul acesta nu are nimic scandalos. Când ţi-ai descoperit – pe la jumătatea liceului – sufletul-pereche, toate lucrurile din jurul tău s-au însufleţit. Ai început chiar, spuneai cu mirare, să-L iubeşti mai mult pe Dumnezeu – tu, care erai un timid şi nu prea vorbeai de Dumnezeu!

„Dumnezeu mi-a scos-o în cale pe fata asta, relaţia asta mă apropie de Dumnezeu“, mărturisea odată un tânăr, şi era sincer. Ea avea vreo 17 ani, iar el tot pe-acolo. Cât de naiv poţi să fii când confunzi îndrăgostirea cu evlavia! Dă-mi voie să-ţi spun că, în mai puţin de un an, n-o să-L mai cunoşti deloc pe Dumnezeu, ci păcatul în formele lui cele mai palpabile! Cine citeşte să înţeleagă!

Pentru că încercai să fii onest, nu puteai să nu recunoşti că în acest domeniu compromisurile şi

excesele se ţin lanţ. Dar ţi-ai spus cu convingere: *„Cu noi o să fie altfel. Noi suntem speciali. Noi n-o să permitem cutare şi cutare derapaj!“* Erai sincer, dar prost! - iartă-mă că o spun aşa, dar creştinii trebuie să fie înţelepţi ca şerpii! Acum eşti la a treia sau a patra relaţie. (Fii atent că Domnul le ţine evidenţa cu exactitate. El i-a spus Samaritencei: *„Cinci bărbaţi ai avut...“*.) S-a ales praful de toate intenţiile tale bune. Sigur, nu eşti mai rău decât ceilalţi. Dar, pentru Numele lui Dumnezeu, este asta o consolare?

4. Răspunsul la o întrebare retorică

Ne întoarcem pentru final la acea întrebare care se vrea retorică, dar nu face decât să pună în lumină un adânc înrădăcinat resort al vinovăţiei: *„Dar ce-i rău în asta?“*

Este rău însuşi faptul că nu ştii. Lucruri de care odinioară ne scuturam spontan, cu un sănătos instinct al curăţiei, sunt acum la ele acasă în viaţa noastră. Şi nu mai percepem că sunt rele.

Vreau să dau probabil cel mai simplu răspuns la această întrebare, atât de simplu şi de evident încât este de mirare că nu l-aţi descoperit până acum: prietenia între băieţi şi fete este păcătoasă pentru că este calea cea mai sigură de a aprinde, de a stârni pofta. Vorbim de biologie aici. Dumnezeu porunceşte (!) să nu trăim în aprinderea poftei (1 Tes. 4.5). Şi ce altceva înseamnă să rămâi singur cu o fată pe care o ţii de mână, şi o mângâi, căreia îi şopteşti tandru vorbe dulci la ureche decât să aprinzi, în tine şi în ea, pofta? Apoi, odată ce-ţi hrăneşti zilnic acest apetit, acest nesaţ, vei trăi în aprinderea poftei. Cel mai probabil, după o astfel de întâlnire, te vei întoarce acasă surescitat şi nu-ţi vei mai putea stăpâni nici mâinile, nici gândurile, nici tastatura...

Doar apropierea, nemaivorbind de atingere, a două trupuri dă naştere acelui scurtcircuit hormonal pe care Biblia îl numeşte poftă. Care este de nestăpânit. Şi care dă naştere păcatului (Iacov 1.15). Pofta n-o să zămislească niciodată sfinţenie sau pace, dragul meu!

Aşa că nu poţi să ai o prietenă şi să te menţii curat. Este un pariu pe care o să-l pierzi de fiecare dată. Aici nu pot să nu remarc buimăceala unora dintre e-predicatorii noştri bine intenţionaţi care, după ce au înghiţit cu totul găluşca prieteniilor, încearcă apoi să controleze răul, stabilind *„limite“*. Ca şi cum totul ar fi o chestiune de raţiune. Prietenie? Fie! - zic aceştia, dar fără săruturi. Alţii legiferează şi mai vag: *„Limitaţi apropierea şi atingerile!“*

Trebuie să ştii, dragul meu, că odată ce ai început o relaţie – fie şi în vederea căsătoriei, cum te scuzi adesea –, ai intrat pe un tobogan extrem de abrupt şi n-o să te mai poţi opri decât după ce o să-l parcurgi pe tot. Este absurd să crezi că, la viteza aceea, te mai poţi sustrage gravitaţiei tale păcătoase. E absurd să crezi că, aprins de instinct şi poftă, o să te mai poţi opri înainte de a păcătui.

5. Încheiere cu un tânăr care nu s-a mai întors

Cunosc un tânăr care a participat la o conferinţă pentru tineri unde nimic nu i-a fost pe plac. Predicile au fost dure şi demobilizatoare, spunea el, băteau monedă pe acelaşi lucru: curăţia şi iar curăţia. Fetele, îmbrăcate numai în fuste, nu se hlizeau cu băieţii pe hol şi nici nu se sărutau cu prietenul în pauza de la 10.

Eroul nostru abia a aşteptat să vină acasă, la pocăiţii lui. Şi a venit. A căutat cheia, a deschis uşa şi a intrat în locuinţa pe care o împărţea cu un alt pocăit. În pat se aflau colegul de apartament şi prietena lui. În pat. Singuri.

În seara aceea, Domnul i-a atins inima. Mi-a trimis un sms ciudat: *„Abia am aşteptat să mă întorc. Dar, oare, la ce m-aş întoarce?“*

A doua zi era Revelionul şi el trebuia să-l petreacă împreună cu prietenii din biserică. Nu s-a mai dus. N-a mai putut. Îi revenea obsesiv întrebarea: la ce să mă întorc?

Dragul meu, nu te mai întoarce la păcatul tău. Fugi de toate astea! FUGI!

Trei tineri au rezistat şi nu s-au închinat Chipului. Poţi să reziştI şi tu, Domnul promite asta şi va fi cu tine în cuptor!

***

Dan Crăciun

Liberi şi biruind ispitele tinereţii

Scriptura ne spune în 2 Tim. 2:22 *să fugim* de aceste pofte. Lucrurile sunt foarte serioase. Aceste pofte din interiorul nostru, stârnite de lumea senzuală în care trăim, devin atât de puternice, cel rău este atât de viclean, consecinţele sunt atât de rele încât trebuie pur şi simplu să fugim. Uneori acest îndemn are valenţe concrete ca în cazul lui Iosif: să plecăm dintr-o zonă în care sunt expuse materiale care ne maculează, să refuzăm să ne uităm la imagini cu iz de senzualitate, să refuzăm tovărăşia celor care trăiesc *„în aprinderea poftelor"* şi aşa mai departe.

Totuşi ce pot să fac cu acest foc ce arde în mine şi parcă nu se mai stinge? Cum pot să dobândesc eliberarea de aceste pofte care au atins amplitudinea unei robii grele ? (Tit 3:3)

În primul rând, nu găsim eliberare cu adevărat decât atunci când ne regăsim într-o relaţie cu Dumnezeul care ne-a creat cu această puternică latură a umanităţii noastre, sexualitatea. Când nu Îl cunoaştem pe El, lucrurile din exterior şi poftele interioare devin dumnezeul nostru, iar noi robii lor. Acesta este adevăratul motiv pentru care societatea modernă se închină dumnezeului imoralităţii şi plăcerilor de o clipă ale păcatului. Setea după transcendent, determinată de chipul Creatorului din noi, duce la folosirea acestui substitut ieftin al imoralităţii. O relaţie cu Domnul Isus înseamnă mai mult decât a merge la biserică pentru a mă întâlni cu prietenii sau pentru că părinţii mă obligă; înseamnă mai mult decât a şti despre El şi, poate, chiar decât a lucra pentru El (Matei 7). A-L cunoaşte pe El înseamnă să tânjesc după părtaşia cu El, să iubesc lucrurile pe care El le iubeşte, să urăsc ce urăşte El şi să trăiesc zilnic exprimând această cunoaştere. A-L cunoşte pe El înseamnă să beau din Apa vieţii şi să mănânc din Pâinea Vieţii şi sufletul meu să îşi cunoască odihna.

Iubitul meu cititor, Îl cunoşti tu pe Domnul Isus? În al doilea rând trebuie să înţelegem că lupta pentru curăţie atinge mai multe dimensiuni. Din punct de vedere spiritual avem de luptat împotriva unor duhuri ale răutăţii. Lupta este spirituală şi principalele arme sunt amintite de Pavel în Efeseni 6. Primul pas în această luptă este pasul adevărului. Necurăţia poate fi un păcat uşor tăinuit în viaţa noastră. Şi, cu cât înaintăm mai mult pe această cale a necurăţiei, cu atât vom fi mai constrânşi să păstrăm *„micul"* nostru secret pe care îl bolborosim în aşa-zisele noastre rugăciuni atunci când conştiinţa ne mai mustră. Se construieşte un cerc vicios care nu poate fi rupt decât prin rostirea adevărului. Înainte de acest moment viaţa noastră poate fi descrisă

ca o viaţă plină de minciună. Ce înseamnă să rostesc adevărul? Înseamnă să spun despre mine cine sunt şi cum trăiesc atunci când nimeni nu mă vede şi să recunosc toate aceste adevăruri, să recunosc robia care mă cuprinde treptat în faţa unui martor credincios – frate sau soră – care *„cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată“*. Iar el se poate ruga pentru mine. Aceasta este a doua armă, rugăciunea. *„Mare putere are rugăciunea fierbinte a celui neprihănit“ (Iacov).* Rugaciunea în doi are promisiunea ascultării (Matei 18:19). În acest context al autenticităţii, atunci când aduc robiile şi căderile mele la lumină, mărturisirea individuală a păcatelor înaintea lui Dumnezeu (Ps. 32), în cămăruţa mea, capătă consistenţă, devine reală. Până atunci nu reprezintă, de cele mai multe ori, decât ritualul de reducere la tăcere a unei conştiinţe vinovate.

Aş vrea să mai precizez două aspecte cu privire la acest punct. Principalul obstacol în aducerea la lumină a păcatului din viaţa noastră este reprezentat de mândria noastră. Şi principalul efect al acestei practici deliberate este smerirea noastră. Dumnezeu dă har celor smeriţi, dar stă împotriva celor mândri.

O altă luptă a adevărului cu privire la viaţa noastră se dă la nivel sufletesc. Este uşor, uneori, să ne recunoaştem slabiciunile şi greşelile faţă de cei care au aceleaşi probleme ca şi noi, dar este mult mai sănătos să spun cine sunt unui om de care îmi este ruşine, unui om credincios, unui om a cărui viaţă poate să îmi fie model. Şi această ruşine, cuplată cu dorinţa sfântă de a avea părtăşie cu el, funcţionează ca un ajutor când vin ispitele din nou în viaţa mea. Aceasta este lupta sufletului. Chiar şi trupul nostru are de luptat. Când sunt leneş, când mănânc nesănătos, când nu fac sport îmi este mai greu să fac alegeri bune. Să ne amintim de aceste lucruri simple!

Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să ne devină preţios. Atunci când este strâns în inima noastră suntem curăţiţi de toate rămurelele ce pot aprinde un foc necurat în noi şi să nu mai păcătuim (Psalmul 119:11). Este lucrarea tainică a Duhului care hrăneşte în noi dorinţa de a fi curaţi şi care ne transformă după Chipul Său.

Râvna pentru Evanghelie, dorinţa de a sluji altora în dragoste, de a împlini nevoile lor, de a sluji generaţia în care te-a aşezat Domnul este un alt element important. Atunci când slujim poftelor noastre suntem profund egoişti. Suntem interesaţi doar de noi şi de plăcerea noastră. Atunci când slujim altora, mai ales atunci când o facem în ciuda tuturor reţinerilor, ne vindecăm de duhul iubirii de sine. Cel puţin mergem în direcţia bună şi Domnul îşi face lucrarea de transformare în noi.

Sunt multe alte lucruri care ne slăbesc în lupta curaţiei. Viaţa noastră este un tot şi diversele noastre domenii se influenţează unele pe altele. Neascultarea de părinţi ne face mai slabi. Pe de altă parte, nesocotirea autorităţii reprezintă trăsatura principală a celor care *„îşi necinstesc trupurile“* din epistola lui Iuda. Orice păcat ne desparte de Dumnezeu şi de puterea Lui de transformare şi eliberare. Un stil de viaţă plin de senzualitate, plăcere şi egoism aprinde poftele (1 Tes. 4:5). Prieteniile cu cei care se joacă de-a creştinismul şi care tânjesc după lume şi poftele ei (care trec) ne sunt o cursă sigură. Prin contrast, prietenia cu cei ce Îl cheamă sau Îl caută pe Domnul dintr-o inimă curată ne este o pavăză în lupta grea (2 Tim. 2:22).

Închei acest scurt articol reamintindu-ţi că sufletul nostru caută extazul înşelător al necuraţiei ori de câte ori nu se adapă din Apa vieţii. Relaţia cu Domnul Isus, de aceeaşi calitate ca relaţia cu cel mai bun prieten al nostru, este singura noastră şansă pentru biruinţă şi împlinire. Alături de acest aspect, trăirea în lumină, recunoscând luptele şi căderile noastre cu scopul de a cere ajutor în rugăciune reprezintă baza pentru schimbare. Apoi, trebuie să aducem în viaţa noastră unele lucruri – Cuvânt, părtăşie cu cei credincioşi, ascultare de părinţi, altruism - şi trebuie să eliminăm din viaţa noastră tovărăşiile rele şi stilul de viaţă egoist şi hedonist, samsonic, care *„aprinde poftele“*.

Când suntem credincioşi în a ne mărturisi păcatul, Dumnezeu este credincios şi drept să ne ierte şi să ne curăţească. Câştigăm lupta cu poftele tinereţii atunci când învăţăm să câştigăm lupta umilinţei de a aduce totul la lumină.

Aşa să ne ajute Dumnezeu!

***

Mihai Socoteanu

Şef sau subaltern?

Cuvântul lui Dumnezeu abordează şi această temă, alocându-i un spaţiu suficient de larg, pentru a înţelege importanţa ei în viaţa noastră. Dacă oamenii ar fi întrebaţi ce poziţii şi-ar dori la serviciul lor, de angajat sau angajator, de şef sau subaltern, cred ca majoritatea ar opta destul de prompt pentru poziţia de şef. O astfel de poziţie aduce, evident, privilegii, dar într-o mai mare măsură şi responsabilităţi, ce depăşesc cu mult privilegiile. Mulţi dintre tinerii generaţiei de astăzi vor fi şefii de mâine, iar Dumnezeu doreşte să formeze caractere ce se vor relaţiona corect faţă de semenii lor.

Vrei să fii şef? Este un lucru bun, dar să nu fi motivat de mândrie! Atributele necesare unui şef nu apar peste noapte, ci se dezvoltă şi se completează progresiv, de-a lungul vieţii, începând din copilărie şi tinereţe. Un şef va trebui să înveţe să fie exigent mai întâi cu el însuşi şi apoi cu ceilalţi din subordinea sa. Ceri competenţă, seriozitate, profesionalism, punctualitate, exigenţă şi este bine aşa, dar toate acestea, întâi de toate, trebuie să se regăsească fără excepţie în persoana ta, şeful.

Membrii Filarmonicii din Londra, care a fost condusă un timp de dirijorul italian Riccardo Muti, spuneau despre acesta că totdeauna s-a ridicat deasupra orchestrei şi niciodată nu a le-a cerut oamenilor mai mult decât putea el să ofere.

Calităţile de posibili conducători se pot întrevedea de timpuriu în viaţa tinerilor, prefigurându-se în scrupulozitatea cu care aceştia împlinesc diferite obiective. Când ţi se cere acasă, de exemplu, să mături, cât de atent eşti? Cât de responsabil îţi îndeplineşti însărcinarea? Sau, poate speli un geam sau un vas în bucătărie. Cum o faci? Pot părea lucruri mici, dar ele sunt doar un vârf de iceberg ce reflectă caracterul aflat adânc în interiorul fiinţei noastre, pe care aceste lucruri mici îl deconspiră. Sau, cât de atent eşti cu timpul tău, cum îl gestionezi? Acesta presupune o disciplină, un calendar şi o ordonare riguroasă

a activităţilor în viaţă pentru a avea un progres, o împlinire, dar nu pentru fala noastră, ci pentru slava lui Dumnezeu.

Marii oameni ai lui Dumnezeu, care au devenit ulterior împăraţi peste Israel, au trecut în tinereţea lor, în perioada de formare, prin profunde momente de umilinţă şi încercare. Când cunoşti umilinţa ca şef, vei ştii cât şi cum să corectezi un angajat, dacă este necesar, şi aceasta nu pentru a-l demoraliza, ci pentru a-l ridica şi motiva la profesionalism în toate.

David a ajuns un împărat de excepţie al lui Israel şi a condus împărăţia cu multă înţelepciune 40 de ani, dar pentru aceasta, în tinereţea lui, Dumnezeu l-a format în şcoala suferinţei, încercării, umilinţei.

Iosif, ce om a fost acesta! A ajuns al doilea după Faraon, conducând toată ţara Egiptului. A trecut însă şi el prin stagiul de suferinţă şi de încercare ce l-a propulsat spre vârfurile ierarhice ale vremii. În acest sens, exemplele pot continua.

Cuvântul prezintă, în antiteză, şi un alt caracter, Adonia, (1 Împaraţi 1, 5-6) care a vrut să acceadă la tronul lui Israel fără a parcurge stagiile absolut necesare de formare şi a fost falimentar în demersul său. Tatăl său David nu-l mustrase niciodată! El nu gustase amarul mustrării şi al umilinţei, dar acest amar este ca un medicament care, ulterior, aduce sănătate şi vindecare în viaţa unui om.

Cuvântul ne îndeamnă în 1 Tim. 6,1-2 să ne cinstim şefii, pentru că lucrul acesta este plăcut Domnului, iar o astfel de atitudine, nu formală, ci de fond, va fi o platformă foarte favorabilă pentru a-L vesti pe Domnul Isus. Cum vei putea să-ţi cinsteşti şeful când, în copilărie, şi mai târziu în viaţă, nu ţi-ai cinstit părinţii? Un copil care nu-şi cinsteşte părintele este puţin probabil să-şi cinstească şeful şi va aduce o ocară Evangheliei. Cum te raportezi ca tânăr sau copil la vârstnicii comunităţii locale din care faci parte?

Nişte adolescenţi şi-au bătut joc de omul lui Dumnezeu, Elisei, care era chel, pleşuv, atunci când se suia spre Betel (2 Împăraţi 2, 23-25), iar pedeapsa pentru atitudunea lor nu a întârziat să apară. Doi urşi au ieşit din pădure şi au ucis 42 dintre aceşti copii.

David aducea chivotul la Ierusalim şi, pe când intra în cetate, Mical, fata lui Saul, se uita pe fereastră şi, când l-a văzut pe împăratul David sărind şi jucând înaintea Domnului, l-a dispreţuit în inima ei. (2 Samuel 6, 16) Pe cine dispreţuia Mical? Pe David, unsul Domnului, împăratul lui Israel, care merita să fie cinstit. Pedeapsa nu a întârziat să apară: Mical nu a avut copii până în ziua morţii ei. (2 Samuel 6, 23) Ce înţelegem din toate acestea? A nu da cinstea cui merită cinstea este un păcat care atrage disciplina lui Dumnezeu.

Societatea noastră are nevoie de conducători credincioşi, cu temere de Dumnezeu în tot ceea ce fac.

Dumnezeu să-i ajute pe tinerii creştini să-şi formeze un caracter integru, educat, după chipul Domnului Isus, pentru a deveni şefi competenţi care să-L onoreze pe El.

Dumnezeu să dea angajaţilor puterea şi plăcerea să-şi cinstească şefii, lăsând în urma lor o miresmă de ascultare şi supunere spre slava Evangheliei Domnului Isus.

Aşa să ne ajute Dumnezeu pe toţi!

***

Despre depresie în lumina Scripturii

Partea I

Gary E. Gilley

Omul din faţa mea pur şi simplu nu-mi răspundea la întrebări. Stătea nemişcat şi privea îndelung la podea. Faptul că trecuse printr-o perioadă grea de stres era cunoscut de toţi cei dragi lui, dar că se afla atât de aproape de *„limită"* a fost o surpriză pentru noi toţi. Curând urma să ajungă la secţia de psihiatrie a spitalului local, sub influenţa medicamentelor, supus atât terapiei individuale, cât şi celei în grup. Din nefericire, viaţa lui nu va mai fi niciodată aceeaşi.

Omul acesta ajunsese în această stare de profundă de depresie (unii o numesc *„clinică"*) din cauza unor hotărâri nebiblice şi păcătoase pe care le-a luat în viaţa lui. Dar chiar dacă, în cele din urmă, el şi-a învins depresia, consilierea de care a avut parte între timp i-a întărit şi confirmat tocmai acele decizii greşite, pentru că, într-un final, el îşi va părăsi nevasta şi copilul, biserica şi se va afunda în stilul lui de viaţă păcătos.

Se spune că problemele din căsnicie sunt cauza numărul unu pentru care, în Statele Unite, oamenii solicită consiliere. Deprimarea vine imediat pe locul doi. Apoi, problemele financiare sunt un alt motiv pe care mulţi îl invocă drept sursă a depresiei lor. Putem să înţelegem de ce este aşa, având în vedere datoriile mari pe care oamenii le au în zilele noastre. Cu toate acestea nu privim decât la vârful aisbergului. În fapt, problemele noastre financiare pot fi doar un bun indiciu că multe alte aspecte ale vieţii noastre au scăpat de sub control şi toate împreună ne aruncă în depresie.

Într-adevăr, cu toţii avem zile când ne simţim apăsaţi, bulversaţi, plictisiţi sau epuizaţi. Poate numim aceste stări o formă moderată de depresie, poate descurajare ar fi un termen mai potrivit. Ar fi complet nerealist să ne aşteptăm să trăim în această lume fără deziluzii sau mâhniri. Practic, fiecare personaj important al Bibliei a avut momente de mâhnire, de apăsare sau de tristeţe, inclusiv Domnul Isus Hristos. O parcurgere rapidă a Psalmilor, a cărţii Ieremia şi Ecleziastul ne va arăta că o parte destul de însemnată a vieţii, chiar şi a celor evlavioşi, este deprimantă până la lacrimi, plină de tristeţe sau dezorientare. Cu toate acestea, Dumnezeu nu se simte obligat să se scuze pentru asta. Dimpotrivă, ne aduce la cunoştinţă că El se foloseşte de toate acestea pentru a ne conforma definitiv chipului Fiului Său, pentru a întipări profund în noi caracterul Lui (Iacov 1:2-4, Rom. 8:28,29 şi Rom. 5:3-5). Trăirea unei fericiri netulburate şi cunoaşterea împlinirii totale fără a mai resimţi efectele păcatului ne aşteaptă doar în eternitate. Goliciunea, mâhnirea şi insatisfacţia cunoscute în această viaţă reprezintă consecinţele directe ale păcatului care lucrează în lume. În ciuda acestui fapt, Dumnezeu foloseşte aceste încercări pentru a ne împiedica să devenim prea comozi în situaţia noastră prezentă, urmărind ca, asemenea lui Avraam, şi noi să aşteptăm *„cetatea care are temelii tari, al cărei meşter şi ziditor este Dumnezeu." (Evrei 11:10).* Astfel, deşi ne bucurăm de o mare pace în Hristos şi avem multe lucruri frumoase şi minunate de care să ne bucurăm în această viaţă, ar fi, fără îndoială, nebiblic să emitem o astfel de pretenţie.

Să fim conştienţi că dacă noi ne simţim uneori descurajaţi, alţii se luptă cu nişte depresii profunde. Putem defini depresia după cum urmează: *„acea dispoziţie de neputinţă, sentiment sau simţământ de deznădejde care se concretizează într-un refuz de a mai trăi."* Un om ajuns în această stare, cel puţin parţial se va stinge, adică va înceta să mai funcţioneze normal în mai multe domenii ale vieţii sale. Omul deprimat va dori să doarmă mai tot timpul (sau, cel puţin, să zacă într-un fotoliu toată ziua), s-ar putea să-i vină foarte uşor să plângă, poate nu va mai merge la muncă sau nu se va mai ocupa de treburile din casă, ori nu va mai mânca sau, dimpotrivă, va mânca tot timpul. Ajuns în această stare, omul va ajunge să creadă că viaţa este fără rost.

Scopul acestui studiu este să arate cauzele depresiei, urmările depresiei, iar, în final, cum să lupţi cu depresia în felul lui Dumnezeu !

- va urma

Articol preluat de pe www.ResurseCrestine.ro

Dan Mircea Popa

Risipitorii marelui dar - Timpul

„Învaţă-ne să ne numărăm bine zilele...“ (Ps. 90:12)

Timpul ne-a fost dat. Nu este nici al meu, nu este nici al tău, ci el ne-a fost dat în dar ... Ce facem cu el? Îl preţuim? Îl investim? Îl folosim cu înţelepciune? Sau îl risipim, îl aruncăm, îl pierdem?

Când am fost copii nu ştiam ce să facem cu timpul, pentru că aveam prea mult timp...

Când ne apropiem de bătrâneţe, nu ştim cum să folosim mai bine timpul, pentru că avem tot mai puţin timp...

Trebuie să recunoaştem că logica noastră umană este atât de încurcată, încât nu preţuim ce avem, dar preţuim ce nu avem sau ce este pe cale să pierdem...

În *„vremuri bune“* nu ştim să preţuim Timpul. Îl cheltuim pentru a obţine bani sau bunuri materiale, pentru a face o carieră, pentru a căpăta influenţă...

În vremuri ca acestea, numărăm banii, economiile, datoriile, alimentele... dar uităm să numărăm zilele... uităm să dăm un folos şi un rost zilelor şi Timpului. Sau, pur şi simplu, considerăm că nu este important să facem acest lucru.

Dar Dumnezeu, Cel care ne-a dat Timpul şi ştie valoarea lui (chiar dacă El ne priveşte din Veşnicie), tocmai acest lucru ne sfătuieşte - să ne numărăm zilele (şi nimic altceva), să ne măsurăm Timpul ca să înţelegem vremurile... Pentru că numai numărându-ne zilele ce trec ne putem pregăti înţelept pentru Veşnicie. Pentru că vom înţelege valoarea Veşniciei doar dacă înţelegem valoarea Timpului. Pentru că vom aprecia Veşnicia viitoare doar dacă apreciem Timpul prezent.

Dumnezeu a ales să ne naştem şi să trăim în vremuri ca acestea. Dacă Dumnezeu le-a ales pentru noi, înseamnă că ne sunt de folos. Ne este greu să recunoaştem că sunt vremuri uşoare, de confort, de linişte şi siguranţă, dar sunt vremuri cu folos pentru noi. Pentru că ele ne îndreaptă privirile mai mult spre El, ne învaţă să fim mai dependenţi de El decât de oameni sau de un sistem în prag de prăbuşire, ne învaţă mai chibzuiţi cu noi şi cu Timpul pe care îl avem, ne învaţă sa fim mai atenţi cu ce avem. Sunt vremuri în care trebuie să schimbăm tiparele de vieţuire după care am trăit până acum. Sunt vremuri în care trebuie să învăţăm. Sunt vremuri grele, dar cu folos, dacă vom ştii să dăm rost Timpului.

Ne apropiem tot mai mult de Veşnicie. Nu mai este vreme de a risipi Timpul. A venit vremea în care să dăm valoare Timpului care ne-a mai rămas, să ne numărăm bine zilele pentru a căpăta o inima înţeleaptă.

File de istorie

partea a II-a

O REFORMĂ MODERNĂ
Trezirea din România din perspectivă americană

Noi câmpuri de lucru

Când Whitefiel şi Wesley au fost opriţi să mai predice în bisericile anglicane, au ieşit pe câmpuri, au predicat, şi mii şi mii au auzit vestirea lor.

Aşa s-a întâmplat şi cu Teodor Popescu: a găsit noi câmpuri în care să slujească Domnului. I s-au alăturat cei care se întorseseră la Dumnezeu la Cuibul cu Barză. A început să ţină adunări în case; dar casele erau neîncăpătoare. Atunci, o doamnă bogată, care făcea parte din nobilimea română, a donat fondurile necesare pentru zidirea unei biserici într-o zonă frumoasă a Bucureştilor. Deseori aşa lucrează Dumnezeu. Aşa a făcut cu Whitefield şi cu Wesley: contesa de Hunntigton le-a suportat cheltuielile, i-a ajutat să construiască săli de cult şi şcoli şi le-a finanţat lucrările.

Fiind văduv, T. Popescu s-a recăsătorit. El, soţia şi cei trei copii au trăit în condiţii sărăcăcioase, dar au luat o hotărâre: să nu facă cunoscute niciodată altora nevoile lor. Dar au văzut că Domnul le purta de grijă în chip providenţial, minunat. Teodor Popescu era un cercetător harnic al Cuvântului lui Dumnezeu. Nu socotea că este indicat să vorbească fără o pregătire prealabilă. Pregătea în studiu ore întregi pentru schiţarea predicilor, pentru cunoaşterea şi aprofundarea doctrinei Scripturii. El susţinea principiul Reformei numit Sola Scriptura (numai Scriptura), potrivit căruia numai Scriptura este autoritatea noastră pentru credinţă şi practică. În lumina acestui principiu, el a respins închinarea la icoane, praznicele de închinare către sfinţi şi cele mai multe dintre cele şapte sacramente pe care unii creştini le socotesc necesare pentru mântuire. Asemenea reformatorilor europeni, Teodor Popescu şi cei prinşi cu el în aceeaşi lucrare au ajuns la concluzia că Scriptura confirmă botezul şi Cina Domnului ca acte de cult ale bisericii.

Asemenea primilor creştini, ei iau Cina Domnului în amintirea morţii Domnului Cristos şi fac aceasta în fiecare duminică dimineaţa, după care urmează ora de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu.

Extinderea lucrării

Lucrarea s-a răspândit şi în afara Bucureştilor. Persoane din ţară care veneau în Bucureşti îl rugau pe Teodor Popescu să vină şi în oraşele lor şi să predice. Astfel, el vizita oraşe şi târguri din România. Lua trenul, uneori trenul de cărat buşteni, şi ajungea chiar şi în sate depărtate sau cobora în văi retrase şi mărturisea Evanghelia chiar şi unor simpli ciobani. Oamenii răspundeau la chemarea Evangheliei, se întorceau la Dumnezeu formând adunări şi, astfel, Evanghelia continua să se răspândească.

Aşa se întâmpla în biserica primară, cum atestă cartea Faptele Apostolilor. La Fapte 11:20 citim despre *„câţiva oameni"* (nenominalizati) din Cipru şi Cirena care au venit în Antiohia, au predicat grecilor Evanghelia, astfel încât în Antiohia s-a format o biserică mare din primul veac al creştinismului. În mod simlar s-a întâmplat în România, şi se întâmplă oriunde Evanghelia prinde rădăcini. Iar unde Evanghelia se răspândeşte, apar şi împotriviri.

Teodor Popescu a întâmpinat în acele locuri împotrivirea celor care i se opuneau, care aţâţau la atacuri pentru ca să determine autorităţile să-l aresteze pe Popescu. În Faptele Apostolilor citim că iudeii au aţâţat mulţimea contra lui Pavel şi Barnaba, i-au împroşcat cu pietre sau i-au aruncat în temniţă: aceasta era viaţa unui apostol (Fapte 13:50; 14:2). Dar Pavel şi-a continuat lucrarea lui; aşa a făcut şi Teodor Popescu. Rezultatul? Evanghelia s-a răspândit în România: la 15 ani de la excomunicarea lui Teodor Popescu, fuseseră înfiinţate mai mult de 200 de adunări în oraşele şi satele României. În acest timp, Cornilescu se stabilise în Elveţia, lângă Geneva, continuând traducerile. A publicat a doua traducere a Bibliei şi lucrarea lui Bunyan *„Călătoria Pelerinului"* numită, în accepţiunea populară, *„Călătoria Creştinului"*.

Vremuri grele

Au fost greutăţi care au provenit nu numai din partea autorităţilor bisericeşti, ci şi din partea autorităţilor de stat. În deceniul 1930-1940 şi în continuare până în august 1944, România a fost sub o puternică influenţă nazistă. În cel de Al Doilea Război Mondial, România a fost aliat al Germaniei. În martie 1945, în România a fost instaurat un guvern comunist. În

aceste vremuri, creştinii evanghelici din România au fost persecutaţi.
Teodor Popescu a primit ameninţări personale: era pus pe listă să fie executat de nazişti. A fost dat în judecată pentru literatura creştină pe care o scrisese. Domnul l-a izbăvit din toate aceste primejdii. Totuşi, biserica a fost închisă şi transformată în depozit de materiale. Credincioşii se duceau în păduri să aibă strângeri laolaltă de cult, în secret. Creştinii evanghelici din România erau urmăriţi, arestaţi, judecaţi. Au fost vremuri foarte grele.
O doctrină care le dadea mângâiere şi curaj a fost cea a răpirii Bisericii înainte de necazul cel mare, deci înainte de instaurarea Împărăţiei de o mie de ani. În mijlocul marilor greutăţi, care vor continua sub comunişti, nădejdea că Domnul Isus va veni iarăşi a fost o binecuvântare. Aşa trebuie să fie şi pentru noi.

Totalitarismul

În timpul perioadei comuniste, 1945-1989, biserica a fost supusă cenzurii guvernului şi a unor rigori severe. Unii creştini au fost daţi afară din servicii din pricina credinţei, alţii şi-au pierdut libertatea şi viaţa în închisori. În cartea *„Torturat pentru Cristos“*, Richard Wurmbrand şi-a istorisit viaţa din cei 14 ani petrecuţi în închisorile comuniste. A fost o vreme plină de primejdii, dar, în acest timp, Teodor Popescu nu şi-a schimbat mesajul. El a continuat să predice Evanghelia simplă, aşa cum a predicat-o imediat după întoarcerea lui la Dumnezeu.
El n-a vorbit împotriva guvernului, n-a combătut filosofia materialistă a comunismului, n-a discutat ideologii politice în predicile lui: el a învăţat ce spune Biblia, s-a opus rătăcirii, dar, mai ales, L-a predicat pe Cristos, i-a îndemnat pe oameni să creadă în El şi să trăiască după modelul Lui de viaţă.

Sfârşitul

În ultimii lui ani de viaţă îşi petrece verile într-un sat de munte, cu fraţii credincioşi. Stătea ore întregi de vorbă cu ei, după predici. Petrecea ore întregi pe o bancă în curtea casei în care locuia, unde era vizitat de mulţi, de foarte mulţi credincioşi, care veneau să stea de vorbă cu el. Teodor Popescu a murit în februarie 1963.
În 1975, în Elveţia, a murit şi Dumitru Cornilescu.
La serviciul de înmormântare al lui Teodor Popescu, cineva a citat un cuvânt spus de el: *„Viaţa noastră este un timp foarte important: este o şcoală pentru veşnicie; este un timp de har şi trebuie să-l folosim cât mai bine posibil.“* Aceste cuvinte sunt foarte adevărate.

Învăţăminte

Ce putem învăţa din toate acestea? Voi sugera câteva lucruri cu caracter general şi apoi, cu caracter personal. Poate fi astăzi o reformă? Da.
1. Pentru o reformă sunt necesare două lucruri. Mai întâi, este nevoie de lucrarea Duhului Sfânt. Reforma este lucrarea Lui. Noi oamenii, cu abilităţile noastre, n-o putem produce. La Ioan 3:8 se spune: *„Vântul suflă încotro vrea“;* aşa lucrează Duhul lui Dumnezeu. Nu-i putem prezice sau direcţiona mişcările, dar ne putem ruga pentru asta. Şi putem proclama adevărul lui Dumnezeu.
2. Proclamarea adevărului lui Dumnezeu este al doilea punct. Duhul lucrează mână în mână cu Scriptura. Prin Duhul Sfânt şi prin Scripturi, reforma se poate produce din nou, aşa cum s-a produs în secolul al 16-lea, ca urmare a predicării Bibliei şi doctrinelor ei centrale. *„Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu şi lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăişuri. Pătrunde până acolo că desparte sufletul şi duhul, încheiurile şi măduva, judecă simţirile şi gândurile inimii“ (Evrei 4:12).* Presbiterilor bisericii din Efes, Pavel le spune că *„nu le-a ascuns nimic din ce le era de folos“* şi că *„nu s-a ferit să le vestească tot planul lui Dumnezeu“. (Fapte 20:20,27)* - toată doctrina. Ce învăţăm din aceasta? Scriptura este deplin suficientă: Reforma vine prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, a întregului plan al lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă predicarea doctrinelor centrale ale Bibliei.
3. La nivel mai personal, istoria cu România arată că Dumnezeu acoperă toate nevoile noastre. La Filipeni 4:19 Pavel spune: *„Şi Dumnezeul meu să îngrijească de toate trebuinţele voastre, după bogaţia Sa, în slavă în Isus Cristos“.* Când ne bizuim pe acest principiu, Dumnezeu nu ne lasă. El ne poartă de grijă. Ne putem bizui pe El totdeauna că va face acest lucru. El nu ne va părăsi, nici nu ne va uita. Dumnezeu poartă de grijă infinit de mult de lucrarea Sa şi de poporul Lui. El poartă de grijă mult de o ţară mică aşa cum este România, ca şi pentru o ţară mare, ca America. Îi sunteţi tot atât de importanţi lui Dumnezeu precum au fost Avraam, Pavel, Augustin sau Luther.
Dumnezeu este credincios Cuvântului Său, făgăduinţelor Lui şi poporului Lui.

Aceste note au fost concepute de Dan Duncan,
vestitor al Cuvântului lui Dumnezeu
la Believers Chapel, Dallas-Texas ,
şi au fost traduse în lb. română de Şerban Constantinescu.

Traian Dorz

Ce bine-i printre voi

Ce bine-i printre voi, iubiţii şi dragii sufletului meu!
Iubirea voastră-n mine arde alături de-a lui Dumnezeu.
Întâi e-a Lui, apoi, aproape de ea, mi-e dragostea de voi.
Hristos şi voi mi-aţi fost comoară în lumea asta de noroi.

Ce bine-i printre voi, iubiţii şi scumpii vieţii mele-ntregi!
De voi mă strâng ale iubirii în veci nebiruite legi.
De voi şi de Hristos pe viaţă şi veşnicie sunt legat.
Nimic nu va putea desparte ce Dumnezeu a-mpreunat.

Ce bine-i lângă voi cu lacrimi îngenunchiaţi să ne rugăm
Ce bine-i lângă voi când Sfântul Cuvânt ceresc îl ascultăm.
Ce bine-i lângă voi când glasul printre cântări ni-l împletim,
Ce bine-i când gândim că-n ceruri în veci n-o să ne despărţim.

Ce bine-i când la despărţire sunt petrecut cu drag de voi,
Ce bine-i când iubirea voastră mă-ntâmpină venind-napoi,
Ce dulce e cu voi la muncă şi ce uşor cu voi la greu,
Cu voi e Dumnezeu în mine şi eu cu voi în Dumnezeu.

Fiţi binecuvântaţi surori iubite şi scumpi fraţi.